

Дуб і Лозина (1891)

Глібов Леонід Іванович

Стояв високий Дуб серед долини
І гордовито всюди поглядав.
Сміявся він з тоненької Лозини
І так їй раз сказав:
— Яка химерна ти, нікчемная Лозина!
Твій батько Верболіз здурів:
Неначе ти йому не рідная дитина —
На сміх тебе тут посадив.
Захоче вітер буйний розходитись,
Як гайдамак у вражому селі,
Не знаєш ти, де з переляку дітись,
Кладеш поклони до землі;
А що ж як часом на долину
Сердита буря набіжить?
Рвоне тебе з корінням, як пір'їну,
Аж курява угору полетить.
От я — не ти... я — Дуб, се інше діло:
Не тільки вітру не боюсь —
Я з бурею змагаться буду сміло:
Нехай як хоче дме — не поклонюсь.—
І гордий Дуб від сміху захитався.
На се Лозина так осмілилась сказати:
— Поважний Дубе наш! Великий ти удався,
Нащо ж маленьких зневажають?
Не всім однакова судилась в світі доля:
Тому шуміть, тому поклони бить,—
На все, на все є божа воля,
Усім під богом треба жить...—
І добалакались... Надвечір лихо склалось:
Страшенна буря зразу заревла...
Дуб стрепенувсь, загув, аж листя розліталось,
Лозина бідненька на землю прилягла;
Грім гуркотів, огнями розсипався,
Неначе страшний суд настав...
Змагався довго Дуб, стогнав, не подавався,
А далі затріщав, зломився і — упав...
Пробігло лишенько, у степ загуркотіло,
І ясне сонечко долину освітило;
Лозиночка заплакана стоїть,
А Дуб поламаний лежить.

Хто величається і других зневажає,
Нехай про Дуба казочку читає,

На ум собі кладе,—
Наука в ліс не заведе.

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/dub_i_lozyna